

Mesaj cu ocazia Rozarului promovat de Consiliul Pelerinajului Macerata-Loreto 13 iunie 2020

Viața ca vocație

Dragi prieteni, la începutul perioadei de lockdown probabil că mulți s-or fi întrebat: «Oare anul acesta va avea loc pelerinajul de la Loreto?». În mod evident, ieșirea lentă din starea de urgență sanitară nu permite celebrarea unui gest atât de așteptat de zeci de mii de persoane.

Realitatea a dat năvală în viața noastră și ne-a impus o schimbare pe care nu ne-am fi putut-o imagina niciodată: izolarea, pentru a limita la maxim posibilitatea molipsirii. Este un sacrificiu pe care Misterul l-a permis ca pas al unui drum către propriul destin, al aceluia pelerinaj care este viața unui om.

Această circumstanță ne-a făcut să fim mai conștienți de nevoia noastră, și deci de rațiunea care ne-ar fi condus la Loreto. Despre ce nevoie e vorba? Trebuie să fim conștienți de această nevoie mai ales în această perioadă, ca să nu se adeverească în noi cuvintele cumplite ale lui T.S. Eliot din opera sa *Cori da „La Roca”* (*Coruri din „La Roca”*, n. tr.): «Unde o fi Viața pe care am pierdut-o trăind?».

Tocmai mortificarea ce ne este cerută anul acesta, trebuind să renunțăm la forma obișnuită, poate deveni o ocazie pentru a surprinde esența pelerinajului, așa cum spune o prietenă de-a noastră, studentă: «Asta mi-a permis să înțeleg că poate pelerinajul nu se epuizează într-o singură noapte, ci este un drum care te însoțește tot anul». A privi în acest fel circumstanța actuală înseamnă a percepe viața ca vocație. Circumstanța, de fapt, oricare ar fi ea, este modalitatea prin care Misterul ne cheamă să învățăm să trăim totul.

Ce este vocația? Să mergem spre destin prin circumstanțe, «ca și cum [...] ar trebui să rămân suspendat de o voință pe care n-o cunosc, clipă de clipă [...], să depindem de semnele acestui „stăpân” necunoscut, atenți la semnele unei voințe ce ar apărea prin intermediul purei, imediatei circumstanțe. Repet: omul, viața rațională a omului ar trebui să depindă de o clipă, să depindă în orice moment de acest semn aparent așa de grăitor, așa de întâmplător care sunt circumstanțele, prin care acel necunoscut „stăpân” mă atrage, mă provoacă să-i urmez planul. Înseamnă a spune „da” în fiecare clipă fără a vedea nimic, aderând pur și simplu la presiunea ocaziilor. E o poziție amețitoare» (L. Giussani, *Sensul religios*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice, București 2000, p. 206-207).

Cine este în stare de așa ceva? E un vertij, tocmai. De aceea Domnul nu a rămas un «necunoscut». I-a fost milă de noi, a ascultat strigătul inimii - «nevoia de imposibil» despre care vorbește Caligula lui Camus – și Și-a arătat chipul: «*Hic verbum caro factum est*». În casa de la Nazareth, în pântecul Mariei a devenit trup, Cristos s-a transformat în obiectul experienței sensibile pentru cei care Îl întâlneau pe străzile din Galilea. Iar, cu moartea și învierea Sa, a rămas prezent și ajunge la noi prin trupul celor pe care continuă să-i cuprindă și pe care ni-i oferă ca tovarăși de drum. Tocmai izolarea din aceste luni – în mod paradoxal – ne-a făcut să ne mirăm de cine sunt adevărații noștri tovarăși de drum, cu care am merge până la capătul pământului: persoane care nu reduc importanța nevoii noastre, care nu ne distrag de la întrebările fundamentale, ci le alimentează prin însăși

prezența lor. Aceștia sunt adevărații tovarăși de drum pe care Misterul ni i-a dat ca să nu rămânem singuri și disperați în pelerinajul vieții. Pentru ca să nu ne învingă nimicul.

Ce impresionant este unul dintre ultimele mesaje ale lui don Giussani cu ocazia pelerinajului Macerata-Loreto! Era în anul 2003: «Când ne adunăm împreună, de ce o facem? Pentru a le smulge prietenilor, și, dacă se poate, lumii întregi, nimicul în care fiecare om se află. [...] Fie ca, atunci când cineva ne întâlnește, [...] să se simtă ca și cum ar fi cuprins în străfundul ființei sale, recuperat din aparenta sa nulitate, slăbiciune, răutate sau confuzie, și să se simtă ca și cum, dintr-o dată, ar fi invitat la nunta unui prinț. Fecioara este asemeni invitației prințului.

De fapt în Ea strălucește victoria asupra nimicului, noutatea care provoacă orice neputință, frică sau întuneric care planează asupra fiecăruia dintre noi. A o privi în fiecare dimineață, în timp ce ne rugăm *Angelus*, este punctul de pornire al fiecărei zile, al oricărei tentative de a construi, acum, când reluăm activitățile obișnuite și suntem chemați – fiecare acolo unde se află – să ne aducem contribuția la repornire, susținuți fiind de către cei pe care, în această perioadă, i-am interceptat recunoscându-i care fiind „cuprinși” asemeni Ei.

Să privim înainte!

Don Julián Carrón,

Milano, 8 iunie 2020